వెనుతిరగని వెన్నెల

- డా.కె.గీతా మాధవి

జరిగిన కథ: అమెరికాలో తన తల్లికి స్నేహితురాలు, స్త్రీలకు సహాయం చేసే సంస్థ "సహాయ"ను నడిపే ఉదయినిని కలవడానికి వస్తుంది సమీర. నాలుగు నెలల గర్భవతైన సమీర, తనకు విడాకులు తీసుకోవాలని ఉందని, అందుకు దోహదమైన పరిస్థితుల్ని చెపుతుంది. ఉదయిని "తన్మయి" కథ చెపుతాను, విన్నాక ఆలోచించుకోమని చెప్తుంది సమీరతో. చుట్టాల పెళ్లి లో కలుసుకున్న తన్మయి, శేఖర్ లకు పెద్దవాళ్ల అనుమతితో పెళ్లిజరుగుతుంది. పెళ్లయిన మరుక్షణం నించే శేఖర్ అసలు స్వరూపం బయట పడుతుంది. మొదటి సంవత్సరంలోనే అబ్బాయి పుడతాడు. శేఖర్ తో ఒక పక్క కష్టాలు పడుతూనే తన్మయి యూనివర్శిటీ లో ఎమ్మే పాసయ్యి, పీ.హెచ్.డీ లో జాయినవుతుంది. శేఖర్ తో ఎన్నో రోజులు పోరాడి, చివరికి తన్మయి విడిపోతుంది. హైదరాబాదుకు దగ్గర్లో తన్మయికి లెక్చరర్ గా ఉద్యోగం వస్తుంది. చిన్ననాటి స్నేహితుడు ప్రభు అనుకోకుండా మళ్లీ ఎదురయ్యి, పెళ్లి ప్రపోజల్ తీసుకు వస్తాడు. తన్మయి ఒక ఏడాది గడువు పెట్టి, మధ్యలో కలుసుకోకూడదని నిబంధన పెడుతుంది.

54

తన్మయికి మెలకువ వచ్చేసరికి స్టాఫ్ రూములో ఒక పక్కగా ఉన్న బల్ల మీద పడుకుని ఉంది. తాయిబా పక్కనే విసురుతూ కనిపించింది. చుట్టూ లెక్చరర్లు గుమిగూడేరు. తన్మయి కళ్లు తెరవడం చూసి అంతా ఒక్కసారిగా ఊపిరి పీల్చుకున్నారు.

ప్రిన్సిపాల్ గారు "ఏమిది మేడం, మరి నాల్గుదినాలు ఇంటికాడ ఉండుండ్రి" అన్నారు తేలికపడుతూ.

సిద్దార్థ నర్సుని వెంటబెట్టుకుని వచ్చేడు.

"మీరు గిట్ల పడంగనె పాపం సారు దావఖానకు ఉరికిండు" అంది తాయిబా.

తన్మయి కృతజ్ఞతా పూర్వకంగా చూసింది సిద్దార్థ వైపు. కాస్సేపట్లోనే పూర్తిగా తేరుకుని ఇంటికి బయలుదేరింది తన్మయి. తాయిబా తోడు వచ్చింది. సిద్దార్థ గేటు వరకూ వచ్చి ఆటో ఎక్కిస్తూ

"నర్సు ఏం ఫర్వాలేదని చెప్పే వరకూ గాభరా పుట్టుకొచ్చింది. అయినా ఏంటి తన్మయీ! ఇప్పుడు కాలేజీకి తొందరేమొచ్చిందని వచ్చేరు. నా మాట విని మరొక వారం రెస్టు తీసుకోండి" అన్నాడు.

దారిలో తాయిబా ఉత్తరం తీసి చేతిలో పెట్టింది. "ఏంది మేడం, గట్ల సదవతానే పడిపోయిన్రు. అంత మంచిగనె ఉన్నదా?" అంది.

తన్మయి నిట్టూర్పు విడుస్తూ తల ఊపింది. ప్రభు ఉత్తరం లో తను చదివిన చివరి వాక్యం వెంటాడుతూ ఉంది.

"మా వాళ్లకు చెప్పినా ససేమిరా ఒప్పుకోరు. అందుకే ఇక ఒక నిర్ణయానికి వచ్చేను...."

ఇంటికి రాగానే నిస్త్రాణగా మంచమ్మీద వాలిపోయింది. ఊరి నుంచి పొలం కౌలు వ్యవహారాలేవో అర్జంటుగా చెయ్యాల్సి ఉన్నాయని తల్లీతండ్రీ అంతకు ముందు రోజే బయలుదేరేరు.

వెళ్లే ముందు జరిగిన సంఘటన జ్ఞాపకం వచ్చింది తన్మయికి.

భానుమూర్తి కూతురి దగ్గిరికి వచ్చి "ఒకసారి ఆలోచించమ్మా. బాబు కోసమైనా నువ్వు శేఖర్ తో కలిసి ఉంటే మంచిదేమో" అన్నాడు.

జ్యోతికి ససేమిరా ఇష్టం లేకపోయినా, కూతురు ఎవరినో మళ్లీ పెళ్లి చేసుకోవడం కంటే మంచిదన్నట్టు మాట్లాడకుండా ఉండి పోయింది.

"వీళ్లు ఇలా ఎలా ఆలోచించగలుగుతున్నారు? అసలు శేఖర్తో తనెలా మళ్లీ కలవగలదు? అతనిప్పుడు ఎవరికో భర్త. ఎవరో ఆమె పిల్లలకు తండ్రి.

ఛీ,ఛీ. తల్చుకోవడానికే అసహ్యం వేస్తూంది. అతని ముఖం చూడడానికి కూడా కంపరం పుట్టుకొస్తూంది. పైగా ప్రభు వచ్చిన రోజు జరిగిన సంఘటన నుంచి తన్మయి అప్పటికీ కోలుకోలేదు. తనపై ఎప్పుడూ చెయ్యి చేసుకోని తండ్రి తన పీకె పట్టుకున్నాడు. అంత తప్పు తనేం చేసింది? నిజానికి ఆ రోజు నుంచీ తండ్రితో ముభావంగానే ఉంటూ వచ్చింది. ఇక ఉండబట్టలేక అదే అడిగింది.

"నువ్వు నీ సంతోషమే చూసుకుంటున్నావు కానీ పిల్లాడి గురించి ఆలోచించేవా?" అన్నాడు తండ్రి గద్దింపుగా.

"ఇప్పుడు వాడికేమయ్యింది?" అంది రోషంగా. "ఏమయ్యిందా? ఆ వచ్చేవాడు నీకు భర్త కాగలడేమో. కానీ పిల్లాడికి తండ్రి కాగలడా?" అని రెట్టించేడు భానుమూర్తి.

"ప్రభు బాబుకి తండ్రి కాగలడో, లేడో తనకూ తెలీదు. కానీ వాడు శేఖర్ లాంటి దుష్టుడి నీడలో పెరగడం కంటే మంచిదే. మంచి భర్త కాలేని శేఖర్ మంచి తండ్రా?" అదే చెప్పింది.

"నీ వితండ వాదాలకు నా దగ్గిర సమాధానం లేదు. మేం నీ మంచి కోరి చెపుతున్నాం. వినేదీ, లేనిదీ నీ ఇష్టం" అన్నాడు భానుమూర్తి.

"నీ ఇష్టం" అన్న చివరి మాట "నీ ఖర్మ" అన్నంత విసురుగా వినబడింది తన్మయికి.

ఇప్పుడీ ఉత్తరం. నిజానికి ఉత్తరం పూర్తిగా చదవలేదు.

"ఇరువైపులా తల్లిదండ్రులు ఒప్పుకోవడం లేదు కాబట్టి ఒక నిర్ణయానికి వచ్చేనన్నాడు"

అదేవిటో ఊహించుకోవడానికే భయం వేసి కళ్లు తిరిగిపోయేయి తనకు. ప్రభు తనను ఇలా నిస్సహాయంగా వదిలేసేటంత బలహీనమైనదా అతని ప్రేమ? ఎందుకో మనస్సంగీకరించడం లేదు. అతని ప్రేమ గట్టిదని తనకు అనిపిస్తూ ఉండేది, కాదు కాదు అదే నిజం కూడా! మరెందుకిలా జరుగుతోంది? తనకే ఎందుకు జరుగుతోంది?

తప్పు తనదేనా? ముందంతా అతను వెంటపడినప్పుడు తనే ఏడాది గడువు పెట్టింది. ఇప్పుడు అతను తన జీవితం తను చూసుకుంటున్నందుకు తట్టుకోలేకపోతూంది. కళ్లు తుడుచుకుని ఉత్తరం మరొకసారి చదవడం మొదలు పెట్టింది. ఎప్పుడూ ప్రతీ ఉత్తరాన్నీ, అందులోని ప్రేమ పూరిత అక్షరాల్నీ హత్తుకుని ముద్దులు కురిపిస్తూ చదివేది. ఇప్పుడు ఆపుకుందామన్నా దు:ఖం ఆగడం లేదు. మొదటి పేజీలోని చివరి పేరాకి వచ్చేసరికి మళ్లీ నీరసం ముంచుకొచ్చింది.

"మా వాళ్లు నా కోసం చెప్పాపెట్టకుండా సంబంధం మాట్లాడి, రేపు నిశ్చితార్థం అని ఫోను చేసేరు. ఇక మన సంగతి స్వయంగా ఇక్కడికి వచ్చి చెప్పడం కంటే వేరే మార్గం కనబడలేదు. తీరా వచ్చేనే కానీ ధైర్యం చాలడం లేదు. ఒక పక్క మీ వాళ్లకూ ఇష్టం లేదని అర్థమయ్యి పోయింది. ఇక వీళ్లకు చెప్పినా ససేమిరా ఒప్పుకోరు. అందుకే ఇక ఒక నిర్ణయానికి వచ్చేను........"

తను అతన్ని మనస్ఫూర్తిగా ప్రేమించింది. అసలు ప్రేమకు అర్థం ఏవిటి? ప్రేమించిన వ్యక్తి సంతోషంగా ఉండాలని కోరుకోవడం కదా! అలాంటప్పుడు తనకు బాధ ఎందుకు కలుగుతూంది?

"ప్రభూ! నిన్ను ప్రేమించే వ్యక్తిగా ఎప్పుడూ నేను నీ మంచిని, నీ సంతోషాన్ని కోరుకుంటాను, కానీ నా నించి దూరంగా వెళ్లడం నీకు సంతోషమెలా అవుతూందో అర్థం కావడం లేదు. ప్రశాంతంగా ఉన్న నా జీవితంలోకి చొరబడి, నన్ను నీ ప్రేమతో వివశురాల్ని చేసి ఇలా తప్పుకోవడం నీకు న్యాయమేనా?" ధారాపాతమైన కన్నీటిని తుడుచుకుంటూ రెండవ పేజీ తిప్పింది.

"తనూ! నేను ఇప్పుడు తీసుకొనబోయే నిర్ణయం వల్ల ఏమవుతుందనే ఆలోచన ఇక మానెయ్యదలుచు కున్నాను. ఏమైనా కానియ్యి. నేను ఉన్న పళంగా ఇక్కడి నుంచి వచ్చెయ్యాలనుకుంటున్నాను. నిన్ను చూడడానికి రెక్కలు కట్టుకుని వాలాలని ఉంది. మీ అమ్మానాన్న గార్లు వెళ్లంగానే చెప్పు. నిజానికి నాకు నిన్ను వెంటనే చూడాలనుంది. ఎవరికోసమూ నేను నిన్ను వదులుకోలేను, దూరం చేసుకోలేను, ముఖ్యంగా నిన్ను అక్కడ వంటరిగా వదిలి నేను ఎక్కడా సంతోషంగా బతకలేను. చిన్నతనం నించి నిన్ను ప్రేమించినా సరైన సమయానికి నిన్ను దక్కించుకోలేకపోయాను. ఇక ఇప్పుడూ నీతో జీవితం పంచుకునే అవకాశాన్ని ఎట్టి పరిస్థితుల్లోనూ వదులుకోలేను. మన కుటుంబాలూ, చుట్టూ ఉన్న ప్రపంచం ఒప్పుకున్నా, ఒప్పుకోక పోయినా నేను నిన్ను వొదులుకోలేను. అయినా నీకు తెలీదూ? నా మనస్సు నీకు ఎప్పుడో సమర్పించానని? నువ్వే నేను, నేనే నువ్వని. హమ్మయ్య, నీకు ఇది రాసేక గానీ నా మనసు కుదుటపడడం లేదు. ఇవన్నీ సరేగానీ, నువ్వు త్వరగా కోలుకోవాలి. సమయానికి భోజనం చెయ్యడం మర్చిపోకు"

తన్మయి ఆనందబాష్పాలతో గబగబా ఉత్తరానికి ముద్దులు కురిపించింది. తనకి తెలుసు, తన ప్రభు తనకి అన్యాయం చెయ్యడని. అయినా తెలివితక్కువతనం కాకపోతే ఉత్తరం సగంలోనే గాభరా పడిపోవడమెందుకు? ప్రభు ప్రేమని శంకిస్తే తనని తను శంకించుకున్నట్టే. తన కోసం కొట్టుకునే గుండె చప్పుళ్లల్లో అతని నిజాయితీ ఎప్పటికప్పుడు తేటతెల్లమవుతూనే ఉందిగా. తనెందుకు అంత పిచ్చిగా ఆలోచిస్తుంది?

లేచి చల్లని నీళ్లతో ముఖం కడుక్కుంది. అద్దంలోచూస్తూ చిన్న స్టిక్కర్ బొట్టు ముఖానికి అతికించుకుంది.

జీవితం పొడవునా మింగుడు పడని చేదు అనుభవాలతో మెరుపు కోల్పోయి, చిక్కి పోయిన పలచని చెంపలు, అనుక్షణం దుఃఖం తో అలిసిపోయిన కళ్లు.

ఒకప్పుడు తిలకం సీసాతో పెద్ద బొట్టు పెట్టుకుంటూ కాంతివంతమైన తన ముఖాన్ని తానే చూసుకుని మురిసిపోయేది. వాకిట్లో రాళ్ల వారన విరగబూసిన ముద్ద బంతి పూల దగ్గిరికి వచ్చింది.

"అజ్ఞాత మిత్రమా! పూల మొక్కలా ఎంత చిన్నదైనా అందమైన జీవితాన్ని ప్రసాదించు నాకు" అని కళ్లు మూసుకుని వేడుకుంది.

ఒంట్లో నీరసంగా ఉన్నా కాళ్లల్లోకి ఎక్కడ లేని హుషారు వచ్చినట్టయ్యింది. రోడ్డు మీది ఎస్టీడీ బూత్ కి వచ్చి ప్రభు ఆఫీసుకి ఫోను చేసింది

"అరే మేడం, ఏడికి బోతున్నవు? అగో, నే తోలుకుపోత ఉండు" అంటూ తాయిబా వెంట వచ్చింది.

"సుస్తీ తగ్గేవరికి జర జాగ్రత్తగ ఉండు మేడం, ఏడికి బోవాలన్నా నే తోలుకుపోత గద...."గలగలా మాట్లాడుతున్న తాయిబా వైపు చూస్తూ

ఈ అజ్ఞాత ప్రదేశంలో ఈ అమ్మాయే లేకపోతే తన జీవితం ఏమయ్యేదో అనిపించి కృతజ్ఞతగా తాయిబా చెయ్యి పట్టుకుని "థాంక్యూ" అంది.

"ఊకో మేడం" అని సిగ్గు పడింది తాయిబా.

ఫోన్ లో అవతలి నుంచి ప్రభు గొంతు వినిపిస్తూనే మళ్లీ దు:ఖం ముంచుకొచ్చింది తన్మయికి.

"ఒక్కసారి రాగలవా" అని మాత్రం అనగలిగింది.

★★★

గేటు తీసుకుని వస్తున్న ప్రభుని చూడగానే మొత్తం సత్తువ వచ్చినట్లయ్యింది తన్మయికి. దగ్గిరికి వస్తూనే అతన్ని అల్లుకుని కళ్లు మూసుకుంది.

గుండెలకు హత్తుకున్న తల మీద ముద్దు పెట్టి, గెడ్డం పెకెత్తి దు:ఖంతో తడిగా, భారంగా ఉన్న కనురెప్పల్ని తుడుస్తూ, "పద తనూ! పెళ్లి చేసుకుందాం, ఇక అభ్యంతర పెట్టకు" అన్నాడు ప్రభు.

తల మీద వెన్నెల పూల వాన అకస్మాత్తుగా కురుస్తున్నట్లు అనిపించింది తన్మయికి.

వివశత్వంతో ఇంకాస్త గట్టిగా హత్తుకుని "అలాగే. కానీ, నేను ఒక గంట పాటు నిలబడగలవగానే" అంది సంతోషంగా.

"అయ్యో! ముందు కూర్చో" అన్నాడు ఆతృతగా.

అతనికి జేరబడి కూచుంటూ నిస్త్రాణగా కళ్లు మూసుకుంది.

"మరి ఇలా చెప్పకుండా పెళ్లి చేసుకుంటే మీ వాళ్లు బాధ పడరూ?" అంది సాలోచనగా.

"అలాగని, నిన్ను బాధ పెట్టడం మంచిదంటావా? నేను వాళ్లు చెప్పినట్లు నడుచుకుంటే వాళ్లు ఆనందపడినా, నువ్వు, నేను జీవితాంతం బాధ పడాలి. మన పెళ్లి వల్ల వాళ్లు కొన్నాళ్లు బాధ పడతారు నిజమే. కానీ ఆ బాధని మరిపింపజేసేలా నువ్వూ, నేనూ నడచుకుంటే

అది త్వరగా ఉపశమిస్తుందని నా నమ్మకం. తనూ! నేను మా వాళ్లని ఎప్పుడూ జాగ్రత్తగా చూసుకోవాలని అనుకుంటూ ఉంటాను. నువ్వు కాదనవు కదూ!" అంటూ చెయ్యి చాచేడు.

అతని చేతిలో తన అరచెయ్యి ఉంచుతూ "తప్పకుండా" అంది.

నిశ్శబ్దంగా తల నిమురుతూ, "నువ్వు బాగా కోలుకో ముందు. దేనికీ బాధ పడకు. ఇక నేనూ ఇక్కడే ఉంటాను. నిన్ను భద్రంగా చూసుకుంటాను" అన్నాడు.

తన్మయి నిశ్శబ్దంగా తలూపింది. ఇక ఏ విషయానికీ జీవితంలో ఒంటరి పోరాటం చేసే ఓపిక కూడా లేదు.

అదే చెప్పింది చిన్న గొంతుతో.

"ఊ...ఇక దేనికీ నువ్వు ఒంటరిగా పోరాడక్కరలేదు, నేనున్నానుగా" అన్నాడు గట్టిగా ఊపిరి పీల్చి వదులుతూ.

"మరి మీ వాళ్లు..." అనేదో అనబోతున్న తన్మయికి ఆనుకోవడానికి తలగడ ఇస్తూ "ష్... కాస్సేపు ప్రశాంతంగా నిద్రపో. ఏమీ ఆలోచించకు" అన్నాడు.

★★★

ప్రభు సాన్నిధ్యంలో నెల రోజుల్లో తన్మయి పూర్తిగా కోలుకుని, ఆరోగ్యవంతురాలయ్యింది. తను మందులు వేసుకోవడం దగ్గర్నుంచి, తినడం వరకూ ప్రతీ విషయంలోనూ అతను తన పట్ల చూపించే శ్రద్ధకి అబ్బురపడింది తన్మయి. ఆ నెల రోజులూ తనే వంట చేసి తినిపించి తనకు తల్లి అయ్యేడు, కంటికి రెప్పలా చూసుకుని తండ్రిని మరిపింపజేసేడు.

ఆ సాయంత్రం ఆఫీసు నుంచి వస్తూనే "రిజిస్టర్ ఆఫీసు వివరాలన్నీ కనుక్కుని వచ్చేను. ఇద్దరి సాక్షి సంతకాలుంటే చాలు" అన్నాడు.

"సిద్ధార్థని, ఆయన మిసెస్ ని అడగొచ్చు. నీ స్నేహితులు ఎవరైనా వస్తున్నారా?" అంది.

ప్రభు తల అడ్డంగా ఊపేడు. అతను తన వాళ్లతో ఏమీ చెప్పలేకపోవడం అతనికి విచారాన్ని కలగజేస్తోందని అర్థం అయ్యింది తన్మయికి. తన జీవితాన్ని బాగు చెయ్యడం కోసం, ప్రేమను గెలిపించుకోవడం కోసమో అతను పెళ్లికి సిద్ధపడుతున్నా, అతని మనసులో చెలరేగుతున్న బాధ చూస్తున్న కొలదీ తాము తప్పు చేస్తున్నామేమో అని అనిపించసాగింది తన్మయికి.

అదే అంది మర్నాడు సిద్ధార్థతో.

"ఊ.. అతని మానసిక పరిస్థితిని నేను అర్థం చేసుకోగలను. అతను తన స్నేహితులని కూడా పిలవదలచకపోవడం లో బహుశా: ఎవరైనా అతని ఇంటికి వార్త అందజేస్తే అనవసరమైన రభస అవుతుందేమోనని భయం ఉందనుకుంటా. లేదా వార్త ఎవరి ద్వారానో కాక, తనే స్వయంగా తెలియ జేయాలనే ఉద్దేశ్యమూ అయిఉండొచ్చు. పెళ్లి లోగా అతన్ని ఎంతైనా ఆలోచించుకోనివ్వండి, మధన పడనివ్వండి. పెళ్లి తరువాత ఆలోచించుకోవడం కంటే ఇది మంచిదే నా ఉద్దేశ్యంలో. ఏదేమైనా కానీ మీరు ఈ విషయాన్ని మనసుకి పట్టించుకోనవసరం లేదనుకుంటా" అన్నాడు సిద్ధార్థ.

అయినా తన్మయికి ఆ ఆలోచనే వొణుకు పుట్టించసాగింది. ఇదంతా ఎక్కడికి దారి తీస్తుందో అర్థం కావడం లేదు. ముఖ్యంగా బాబు భవిష్యత్తు ఎలా ఉంటుందోనని భయం కలగసాగింది. ఇప్పుడు తను తప్పు నిర్ణయం తీసుకుంటే తను జీవితాన్ని చక్కదిద్దుకోవాలనుకోవడంలో అర్థం లేదు.

సిద్దార్థ అన్నట్టు "జీవితం ఆనందమయం కావాలని ఆశ పడడంలో తప్పు లేదు"

కానీ పొరబాటున అది వికటిస్తే తన చేజేతులారా తనే బాబు భవిష్యత్తుని కాలరాసినట్లవుతుంది.

ఆ సాయంత్రం ప్రభు రాగానే "అలా డాబా మీదికి వెళ్దొద్దామా" అంది.

అప్పుడప్పుడే సాయం సమయం కావడంతో ఆకాశం ఎరుపు రంగు దాల్చింది. కేవలం బట్టలు ఆరవేసుకోవడానికి మాత్రమే పనికొచ్చే అతి చిన్న డాబా అది.

ఒక మూలగా నిలబడి ఆకాశంకేసి చూస్తూ "మరోసారి ఆలోచిస్తే మంచిదేమో ప్రభూ" అంది దిగులుగా.

"నేను ఏదైనా నిర్ణయం తీసుకునే వరకే ఆలోచిస్తాను, ఆ తరువాత ఎప్పుడూ వెనుతిరగి చూడను. కష్టమైనా, నష్టమైనా ఆ నిర్ణయానికి జీవితాంతం కట్టుబడి ఉంటాను" అన్నాడు స్థిరంగా.

ఆ సంధ్య వేళ అతని దృఢ సంకల్పం చూసి తాము తప్పు చెయ్యడం లేదని, అతనితో జీవితం సుఖవంతమవుతుందని మనస్ఫూర్తిగా అనిపించింది తన్మయికి.

.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments